

også for det personale, som er beskæftiget det pågældende sted.

Nu spurgte hr. Klaus Hækkerup mig ikke om fortiden, men jeg kan godt erindre meget, meget alvorlige debatter om udflytning, hvor konsekvensen til sidst blev, at man valgte at beholde eksempelvis Landbohøjskolen i hovedstadsområdet.

Så det er analysen, vi skal have pr. 1. januar, der for mig vil være afgørende for beslutningen om, hvor stærkt det skal gå frem med at flytte arbejdspladserne.

Og så det dér med den svageste udvikling: Det er udviklingstendensen i området, der for mig er det interessante; det er ikke så meget status. Det må være det, at den lange række kriterier, som er beskrevet i redegørelsen, sættes sammen, der er det afgørende, når man skal tage stilling til, hvor det er, der er behov for at styrke udviklingstendensen.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg synes ikke, at jeg blev meget klogere af det svar, jeg fik fra den konservative ordfører. Altså, der er en række kriterier, der er beskrevet, og så holder redegørelsen op.

De kriterier, som jeg nævnte i min ordførertale, var beskæftigelsen, tendensen i befolkningsudviklingen, faldende eller voksende befolkningsstal, og så var det en svagere, en markant svagere indkomstudvikling end i resten af landet.

Hvis vi lægger de kriterier til grund, er det jo ikke sikkert, at f.eks. Københavns Kommune kommer så dårligt ud i den sammenligning, for Københavns Kommune har en meget, meget høj arbejdsløshedsprocent.

Det er derfor, jeg spørger lidt til: Hvad er det for kriterier, vi skal lægge til grund? På en eller anden måde skal det her jo ikke være sådan et tilfældigt spil, hvor Folketinget sidder og raffer lidt om, hvorvidt det nu er det område eller det område. Her er vi nok nødt til, synes jeg, at have nogle mere præcise angivelser af, hvad det er, vi vil, og hvad det er, vi vil lægge til grund.

Og lad mig så sige, når hr. Knud Erik Kirkegaard selv nævner fortiden: Da hr. Knud Erik Kirkegaard tiltrådte, lå der en rapport fra Boligministeriet på regeringens bord. Den havde godt nok ligget der længe, men den lå der. Den hed »Udflytning af statsinstitutioner«, den var lavet af Boligministeriet, så vidt jeg husker under daværende boligminister Agnete Laustsen.

Jeg vil godt spørge hr. Knud Erik Kirkegaard: Hvilke initiativer var han som medlem af regeringen med til at tage for at fremme udflytning af statsinstitutioner inden for sit eget område, inden for hele regeringens område? Når nu hr. Knud Erik Kirkegaard selv nævner sin glørværdige fortid, er det måske ikke lige på det område, den var glørværdig.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg er naturligvis ked af, at hr. Klaus Hækkerup ikke bliver klogere af at lytte til mig. Det skyldes så måske, at hr. Klaus Hækkerup er så klog i forvejen, eller også er det af andre grunde. Det skal jeg ikke kunne sige.

Selvfølgelig vil vi, den kreds af partier, der nu står bag det her, når vi skal diskutere, hvor man så skal placere henne, skulle tage hensyn til en række udviklingstendenser. Det kunne eksempelvis være at skele til, hvordan det kommunale beskatningsgrundlag udvikler sig i det område, som vi er i, hvor der jo er en klar tendens til i øjeblikket, at forskellene bliver større. Det kunne også være en mulighed. Men man kan også bruge nogle af de andre kriterier. Det må bero på en konkret forhandling, når vi kommer dertil.

Jeg skal overhovedet ikke lægge skjul på, at jeg ikke synes, at den daværende borgerlige regering kom langt nok med at placere statslige institutioner, flytte statslige institutioner. Men hvis man ser på vedtagelsen her i dag, så har den jo et dobbeltsigte, nemlig også dér, hvor man nedlægger nogle statslige institutioner.

Og der kan jeg godt erindre om en problemstilling, som jeg var dybt impliceret i, nemlig dengang der var for få lærerstuderende til de seminarier, vi havde. Hvis man undersøger den plan, som regeringen lagde frem dengang og fik vedtaget, vil man se præcis det, som vedtagelsen her lægger op til: at man beskyttede de allersvageste områder i landet og ramte de steder, hvor det gik lidt bedre.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Ja, hvis man formulerer sig meget konkret og firkantet, har man ingen chance for at få noget vedtaget, for så skal man ikke stille så stramme krav til den regering, der skal føre det ud i livet. Og er det ikke særlig konkret, er det alt for løst, ikke sandt? Det er jo den lod, man har som politiker.